

Helen
Grace
#6

BÚJÓCSKA

Aki egyszer zsaru volt,
zsaru is marad

M. J. ARLIDGE

GABO

Első fejezet

Gyorsan haladt, lehajtott fejjel. Ma este tele volt a folyosó tettekkel, de átnyomakodott közöttük, egyszer sem nézve vissza. Mocskolódás és szitkok kísérték el-elakadó útját, és amikor elkanyarodott a saját szárnya felé, érezte, hogy egy jókora köpés landol a nyakán. Rendes körülmények között visszafordult volna, hogy szembenézzen a sértő féllal – szeretett csontokat törni –, de ma este ez szóba sem jöhetett.

Tizenöt percen belül zárás, és Leah tudta, hogy ha visszajut a cellájába, már biztonságban lesz. Eddig meglapult a képzési részlegben, ahol bevette magát egy használaton kívüli raktárhelyiségbe, de amikor megszólalt a társasélet végét jelző csengő, tudta, hogy indulnia kell. Természeténél fogva nem volt babonás, ám amint elhagyta a rejtekhelyét, háromszor megcsókolta a keresztet a nyakában, elsuttogta a fiai nevét, és imádkozott, hogy szerencséje legyen. Volt egy olyan érzése, hogy szüksége lesz rá.

Tudták. És most érte jönnek. Csak az volt a kérdés, hol és mikor. A Holloway börtön szűk, rosszul világított folyosók labirintusa, ahol számos lehetőség kínálkozik egy rajtaütésre. Leah a többségnél jobban ismerte a terepet – már öt éve itt volt –, de ez még nem szavatolta a biztonságát. Hiszen egy egész falka vadászik rá.

Leah meggyorsította a lépteit, és hirtelen torkon ragadta a félelem – határozottan úgy érezte, hogy itt fog meghalni, a mocsokban, a nyomorúságban. Már látta is magát vérben

heverni a padlón, miközben a támadói gyűlölködő tekintettel cirkálnak körülötte...

– Szedd össze magad, te lány!

Hangos suttogással mondta ki a szavakat, de azonnal elhallgatott, és átkozta magát a gyengeségéért, az ostobaságáért. Kétségtelenül nagy bajban van, de most már mindjárt hazaker – örülség lenne most elszúrni. Vett egy nagy levegőt, elhagyta a folyosót, és keresztülvágva a platformon megindult felfelé a második szintre vezető lépcsőn. A lehető leghangtalanabban mozogott, hogy ne üssön semmi zajt, de a könnyű léptek is tompa visszhangot vertek a fémfokokon. Jobbra-balra ugrált a tekintete, bármelyik pillanatban várva a támadást, de meglepetésére szabad maradt az út.

Valójában úgy tűnt, hogy minden a szokásos ma este. Leah végigpásztázott a szárnyon, de csak a régi arcokat látta, ahogy locsogva és nevetgélve várják a kényszerű éjszakai elkülönítést.

Mindenki lazának, hovatovább boldognak tűnt, és Leah egyszerre derűlátó lett. Talán alaptalanok voltak a félelmei. Egy ugrás, és épen, egészségesen a cellájában lesz.

Nincs más dolga, mint elkapni a megfelelő pillanatot.

Második fejezet

Érezte, hogy belefűrődik a tekintete.

Azóta ment ez így, amióta csak megérkezett. A rendőrök valahol a besúgók és a gyerekgyilkosok között helyezkednek el a börtön csípési sorrendjében, morbid kíváncsisággal és gúnyos megvetéssel tekintenek rájuk. Figyelték a platformokról, a cellaajtókból, a kiadóablakokból. Helen Grace felügyelő még a tárgyalására várt, de a rabtársai már ítéletet mondtak felette, és gyilkosnak, perverznek bélyegezték, a Holloway börtön hagyományos büntetését mérve rá. A sor elején az a maroknyi erőszakos bűnelkövető állt, akit Helen személyesen juttatott rács mögé – a számlájuk kiegyenlítése a kegyvesztett rendőrtiszttel egyszerre volt számukra kötelesség és élvezet.

A piti sértegetések és az alkalmi erőszak naponta ismétlődő megpróbáltatásaitól csak a munkaórák alatt mentesülhetett – a bentlakóknak volt annyi eszük, hogy ne kavarjanak bele a börtön zavartalan üzemelésébe –, de ez sem volt leányálom. A feladatokat a személyzet osztotta ki, és a Helenhez kijelölt tiszt – egy Campbell nevű nagydarab szadista – kéjes örömmel löcsölte rá a legkellemetlenebb munkákat. Vécék és zuhanyozók tisztítása, az orvosi szoba szemete, a mosoda és a legrosszabb, az étkező takarítása.

Ez mindig kínos feladat volt, de ma este aztán különösen, hála „Lucy” áldatlan működésének. Lucyt, a jelenleg férfiként élő nőt a biológiai neme alapján küldték a Holloway börtönbe. Utálta a helyet, és vérre menő jogi küzdelmet vívott, hogy tegyék át egy férfibörtönbe. A rabtársai tudtak erről, és élvezettel

provokáltak, például nem voltak hajlandók a maga választotta nevéen, Michaelnek hívni. Kiszámítható módon ma este ismét elfajultak a dolgok, és a verekedés során súlyos ütésváltások estek. Lucy később hányt is, amikor lefogták, és ennek a feltakarítása is Helenre maradt.

Az imént fejezte be a munkát, kigazdálkodva a zárkazarás előtti utolsó perceket, és meghallotta, hogy közeledik valaki. Fel sem kellett néznie, hogy tudja, ki az. A bentlakók már mind a saját szárnyukban voltak, de a lassú, kimért léptek is elárulták. Feltekintve Cameron Campbellt látta érkezni, aki jól kivethető lábnyomokat hagyott maga után a frissen felmosott padlón.

– Kimaradt egy rész – mondta Campbell, a saját lábnyomaira mutatva.

– Elnézést, uram – válaszolta Helen. – Nem fordul elő többet.

– Hát ne is. Ha van valami, amit utálok, az a... hanyag munka.

Mondat közben felemelte a jobb lábát, és addig bökdöste a felmosóvödör peremét, amíg fel nem borult, és a hányadékkal szennyezett víz kiömlött a padlóra. Helen figyelte, ahogy szétterül, majd haragtól lángoló tekintettel fordult Campbell felé.

– Kezdje újra – vetette oda Campbell, elhúzva Helen mellett. – A karácsonyi ünnepekre makulátlannak akarom látni ezt a helyet.

Helen dühösen lehajolt a felmosóért, és ekkor egy éles könnyék csapódott a veséjére. Olyan váratlan és kemény ütés volt, hogy benne szakadt a lélegzet, térdre esett, és a vödörbe kellett kapaszkodnia. Campbell egy ütem kihagyás nélkül folytatta útját, még csak vissza sem nézett, de a lányok a platformon roppantul élvezték a műsort.

– Nézzétek azt a disznót az orrával a trutyiban – kiáltotta az ügyeletes mókamester, és mások is siettek csatlakozni hozzá.

Helen felemelte a fejét, nem akart letörtnek mutatkozni, de mást sem látott, csak száz gúnyos arcot – nevettek, viccelődtek, örömködtek a balsorsán. Korábbi életében köztisztviselőként álló rendőrtiszt volt – gyorsan és határozottan lépett volna fel a Campbell- félékkel szemben –, de most nem tehetett semmit. Idebent nem volt más, mint gonosz tréfák céltáblája, bekövetkezésére váró baleset, vonzó trófea bárkinek, aki elég bátor megkockáztatni egy támadást.

Mostanáig sikerült túlélnie, de meddig tarthat még ki a szerencséje? Minden oldalról nők vették körül, akik bármelyik pillanatban képesek lennének elválni a torkát, és úgy tűnt, hogy a személyzet tudatosan szemet huny a bántalmazások felett. Nem volt hová menekülni, nem volt hová rejtőzni, így Helennek mindig résen kellett lennie, sohasem lazíthatott.

A Holloway börtönben örökös volt a veszély.

Harmadik fejezet

A léptek zaja hirtelen abbamaradt, és Leah felkapta a fejét. De másodpercekkel később becsapódott a cellaajtó, majd ezt követte a zár csattanásának megnyugtató hangja.

Kimerülten, de megkönnyebbülve rogyott le az ágyra.

Ma este nem hagyta el a szerencse. Kihasználta a jelenetet az étkezőben – Campbell megint kiörömködté magát a szomszédja kárára –, és visszarohant a cellájába. Az a tíz perc, amíg várnia kellett a zárkzárásra, kínszenvedés volt. De már vége.

Felpattant a kukucskáló fedele, és megjelent egy szempár. Leah megtanulta felismerni, ki les rá: már a szemükről is azonosítani tudta a börtönöröket. Campbellé sűrke és hideg, Sarah Bradshawé vizenyős halványzöld, Mark Robinsé csokoládébarna és kedves. Ma este a legutóbbi volt szolgálatban.

Leah mosolygott magában, miközben hallgatta, ahogy végigmegy a soron, beterelve a lányokat a cellájukba.

A nők többsége gyűlölte a napnak ezt a részét. Amikor leszállt az éj, bezárva magukra maradtak a sötét gondolataikkal. Sokakat elhanyagoltak gyerekkorukban, másokat molesztáltak, és a bentiek közül majdnem mindenki kárt tett magában időnként. Az éjszaka visszahozta az elhagyatottság és az egyedüllét rossz emlékeit, sok lányt lökve át a határon. Nem csoda, hogy a legtöbb öngyilkosság sötétedés után történik.

De Leah nem bánta, hogy bezárják. Elég gondja volt napközben is, hogy elhárítsa a veszélyt, így az éjszaka lett az ő ideje. Az az idő, amely alatt máshová képzelheti magát. Amikor azt

álmodhatja, hogy otthon van a fiaival, Dylannel és Calebbel. Normális dolgokat csinál. Mert ő jó ember. Mert anya.

Sokszor sírva gondolt rájuk, de a könnyek valahogy melegséggel töltötték el. Itt volt vele a szeretetük a cellában. Felderülve arra használta ki az egyedüllét idejét, hogy a jövőt tervezgesse, amikor majd újra együtt lesz a fiúkkal. Életfogytiglant kapott ritka látogatási lehetőséggel, ezért át kellett gondolnia a problémát.

Nagy kockázatot vállalt, de nem volt más lehetőség. Az anyja holnap jön látogatni a fiúkkal, és amikor a családi központban lesznek, követelni fogja, hogy beszélhessen a börtönigazgatóval. Kérdemelte az áthelyezését a jobbik szárnyba. Onnan talán továbbléphet egy nyitott börtönbe. Túl sokat remél, ha azt hiszi, hogy egy napon kiérdemli a korábbi szabadulást is?

Leah elhelyezkedett az ágyon, és az álláig húzta a takarót. Lemenőben volt a nap, ilyenkor rendszerint nyugodtabb és oldottabb lett. De ma este valahogy idegesebb volt, nem tudott ellazulni. Folyton visszatért gondolatban a fiúkhöz. Dylan fura kis kacagása, amikor csiklandozták. Caleb hajának finomsága. A jó érzés, amikor mindketten bebújtak mellé reggel az ágyba.

Ezek csak emlékek, egyre fakuló emlékek, de más nem maradt neki. Elfészkelve magát visszamerült a múltba, remélve, hogy el tud aludni.

És ekkor mintegy végszóra, hirtelen kialudtak a fények, és ráborult a sötétség.

Negyedik fejezet

Helen az ablaknál állt, és a holdat bámulta. Gyönyörű telihold volt, gyengéd fénye beszűrődött a homályos cellába. Láthatóvá tette a háromszor négy méteres helyiséget a zöldre festett falakkal, a padlóhoz csavarozott ágygal, mosdóval és vécével. Most ez volt Helen világa.

Már rég lezárták a cellákat, de ő gyakran álldogált itt késő estig, a magányos virrasztást választva a keskeny ágy „kényelme” helyett. Az ágykeret öreg volt, a matrac hepehupás, és mindennek a tetejében Helent nem hagyta aludni a zaj. Amint eloltották a lámpákat, elkezdődött. A bentlakók szolongatták egymást, hívták az anyjukat, az istenüket. Kiszámítható és szünni nem akaró volt. Amikor elhallgattak a kiáltások, jöttek a nyögések. Amikor megszűnt a nyögdecselés, kezdődött a sírás. És ha a sírás is abbamaradt, hallhatóvá vált az állatvilág.

Az első éjszakáján egy kövér patkány futott végig egyenesen rajta, miközben átsurrant az ágyán, majd eltűnt a téglák között. Csak egy volt a sok közül, és mind úgy érezhette, hogy ők az urak ezen a helyen. Éjjel-nappal kék fémeslegyek cirkáltak a vécészsze körül, osztozva a kis cellán a svábbogarakkal, amelyek sötétedés után jöttek elő.

Amikor Helen először észlelte a padlón araszoló csótányokat, eltaposta őket. De minden áldozat helyébe azonnal egy újabb lépett, ezért feladta. Ők is csapdába estek itt, így az élni és élni hagyni elve mellett döntött.

Most azzal töltötte az éjszakai órákat, amíg a kimerültség ágyának nem döntötte, hogy figyelte, amint dolgukra sietnek.

Helennek a zárkazarás utáni időszak volt a legnehezebb, amikor teljes súlyával rászakadt a helyzetének borzalma. Lehetetlenségnek tűnt, mégis itt volt a Holloway börtönben – ugyanott, ahová a nővére került, miután meggyilkolta a szüleiket. Néhány életfogytos még emlékezett Marianne-re, elismerően emlegetve az intelligenciáját és az éles esztét, kevésbé elismerően az erőszakos bűntetteit. Robert Stonehill, a fia három embert gyilkolt meg azért, hogy törbe csalja Helent, aki ez okból tölti most a napjait családok, tolvajok és gyilkosok társaságában.

Helen elvett egy darab krétát az ablakpárkányról, átvágott a cellán, és húzott egy vonalat a falra az ágy mellett. Ahol már számos vonal sorakozott szabályos rendben – így jelölte vallásos szigorral a bebörtönzése napjait. Eddig negyvenhat estét élt túl a rácsok között – ha még ötvenig kihúzza, akkor életben lesz a tárgyalásra. Ez, és egyedül csak ez tartotta benne a lelket.

Helen még mindig reménykedett, hogy bizonyítani tudja ártatlanságát a bíróság előtt, de tisztában volt vele, milyen nehéz lesz. Robert alapos volt – elhelyezte Helen DNS-mintáit a gyilkosságok helyszínein, olyan esteiken ölt, amikor Helen nem tudott alibit felmutatni, és olyan helyzetbe hozta, hogy elhazudja a munkatársai előtt az áldozatokhoz fűződő személyes kapcsolatát. A hazugságai lelepleződtek, és ezt követően már gyors volt a bukása. Mivel Hampshire-ben nincsen A kategóriás női börtön, végül itt kötött ki. Egyetlen megmaradt szövetségese, Charlie Brooks nyomozó őrmester dolgozott ugyan a kiszabadításán, de milyen esélyei lehetnek? Robert mintha eltűnt volna a föld színéről.

Helen mindennap elmondta magának, hogy derűlátónak kell lennie, hinnie kell az elfogulatlan igazságszolgáltatásban. De minden este új kétségek rohanták meg, és Helen már attól kezdett félni, hogy örökre a Holloway börtönben ragad. Lé-

tezhet ekkora igazságtalanság? Tényleg ilyen csúnyán bolonddá lehet tenni az embereket?

Az ilyen időszakokban Helen úgy érezte, az egész világ összeküldött ellene. Pária lett, megfosztva a társaságtól és az együttérzéstől. Helen mindig is magának való volt, de az elszigeteltség így is megtörte. Nem volt senkije, akiben igazán megbízhatott, senki, akivel szót válthatott volna, és az éjszakai lények felvoulása arról tanúskodott, hogy csak a patkányok és a rovarok hajlandók együtt időzni vele.

Ötödik fejezet

Leah elfulladva, rémulten ébredt. Megint álmodott. Ezúttal egy folyosón üldözték, amely végeláthatatlannak tűnt. Álmában fogalma sem volt arról, hogy hová tart, vagy kik elől menekül. Csak azt tudta, hogy hiába sarkallja magát, egyre inkább lelassul. Letekintve döbbenten fedezte fel, hogy nincsenek lábai – csupán egy lebegő törzs, ami kétségbeesetten kapkod a levegőbe, hogy ne ériék utol az üldözők.

A párnába temette az arcát, és fújta egyet. Olyan valószerű volt a rémálom, hogy felgyorsult tőle a szívverése, és veríték ütött ki a homlokán. Elhessegetve a sötét gondolatokat magára húzta a takarót és elhatározta, hogy megpróbál még néhány órát aludni, mielőtt elkezdődik a nap. De hirtelen ledermedt. A takaró nem akart mozdulni, és Leah rájött, hogy a ritmikus légzés, amit hall, nem az övé.

Ült valaki az ágya végében. Leah becsukta a szemét és imádkozott, hogy el tudja űzni ezt a sötét látomást, de folyamatosan hallotta a levegővételt. Be, ki, be, ki. Leah sikoltani szeretett volna, de csendben maradt. Tudta, hogy a következő percekben dől el, él-e, hal-e.

Ha öntudatlannak tettei magát, azzal nyerhet egy kis időt, és hánykolódva, mint aki félálomban van, a teste alá csúsztotta a jobb karját. Most rejtve volt a keze, amellyel lassan araszolni kezdett a párna felé. Ott tartotta a pengét – egy borotvapengéből és egy fogkefe nyeléből rögtönzött késszerűséget. Nem

egy alkalommal mentette már meg az életét, és most is hálásan nyúlt érte.

Csakhogy nem volt ott. Minden óvatosságot félredobva már eszelősen tapogatóztak az ujjai a hideg matracon. És ekkor megszólalt egy kimért hang: – Ezt keresed?

Leah nem akarta, mégsem állta meg, hogy arra ne forduljon, megtudni, ki beszél. A bezárt cella félhomályos volt, árnyakkal szabdalva – nem bírta kivenni az ágya végében ülő alakot, de látta, hogy ott van a markában az ő hűséges kése, és a halált hozó penge megvillan a holdfényben.

Hatodik fejezet

– Volt egy késes támadásunk. Megsebesítés emberölési szándékkal. Ki kéri?

Sanderson detektívfelügyelő hangja betöltötte az eligazítószobát a Súlyos Bűncselekmények Osztályán. A korai időpont dacára megtelt a terem – részben ismerős, részben új arcokkal. Pillanatnyi csend támadt – ki akarna magának még egy ügyet? –, majd Lucas nyomozó lépett elő, épp csak megelőzve Edwards jelentkezését.

– Vállalom – mondta élénken. – Bármi rendkívüli?

– Összeszólalkozás egy kebabosnál. Az elkövető önvédelemre hivatkozik, de nekem inkább gyilkossági kísérletnek tűnik.

– Jobb ügyet is el tudok képzelni egy vegetáriánusnak.

Lucas tréfás hangot ütött meg, de a sebesség, amellyel magához vette a holmiját, meghazudtolta a tónusát. Sok minden változott a hetedik emeleten Helen Grace bebörtönzése óta. Azelőtt az egész csapat – Sandersont is beleértve – felnézett például a vezetőjére, és a bukása mindenkire hatással volt. Olyan régóta irányította a súlyos bűncselekmények csapatát, hogy eltartott egy ideig, mire hozzászoktak, hogy valaki más foglalta el az irodáját. Sanderson egyre jobban beilleszkedett új szerepébe, és Lucas igyekezetét, hogy jó benyomást tegyen rá, haladásnak értékelte. Lehet, hogy mégis van élet Helen Grace után.

Sanderson úgy érezte, többet is tett az elégnél, hogy kiérdekelje az előléptetését, amikor rigorózan és körültekintően végigvitte a bonyolult nyomozást az elődje büntetteinek ügyében. Mégis sokként érte, amikor Gardam nyomozati osztályvezető

közölte vele, hogy ő lesz az új felügyelő. Jonathan Gardam azonban támogató volt, és arra bátorította, hogy formálja át a maga képére a csapatot. Ez részben a megerősítését szolgálta, ugyanakkor tudatos kísérlet volt a Helen letartóztatása okozta károk enyhítésére is. A hampshire-i rendőrség jó híre szörnyű csapást szenvedett, miután kiderült, hogy egy gyilkos rejtőzött a soraikban, és Gardam ezt mindenáron helyre akarta tenni. Tudta, hogy Sanderson szabálykövető lány – és ennek kétségtelenül szerepe volt a kinevezésében.

Megjósolhatóan egyetlen légy volt csak a levesben: Charlie Brooks. Rendíthetetlen hűsége Helenhez, és az a tény, hogy Robert Stonehill Southamptonban tartózkodott a hírhedt szado-mazo gyilkosságok idején, megerősítette abban a hitében, hogy Helen ártatlan. A valóságban egy morzsányi bizonyíték sem volt, ami a gyilkosságokhoz kötötte volna Stonehillt, ám ez nem számított: Charlie megszállottan hitt Helennek, és Sanderson nem egyszer volt kénytelen szemrehányással illetni a hiányosságaiért.

A szobát pásztázva Sandersont lehangolta Charlie üres székeinek látványa. Nem jelentett mára beteget, nem osztották be máshová, és kell hogy legyen annyi esze, hogy nem tűnik el értesítés nélkül.

Már csak az a kérdés: hol van?

Hetedik fejezet

– Nézze meg jól, hogy felismeri-e.

Az idős boltos áthajolt a cukorkatároló fölött, és elvette a fotót Charlie kinyújtott kezéből.

– Mi van a rovásán?

– Támadás, verekedés, lopás. Félig agyonverte egy szőnyegbolt tulajdonosát a bevételért. Bárkivel megtörténhet, ezért azt kérem, nézze meg alaposan.

A bejáratott hazugság könnyedén csúszott ki Charlie száján.

– Ronda egy pacák, igaz?

– Arra mérget vehet – folytatta Charlie. – Úgy véljük, hogy itt lakik valahol, lehet, hogy ide is beugrott cigiért vagy sörért.

A férfi némán tanulmányozta a fényképet. Charlie is hallgatott, türelmetlenül várva a választ, de nem akarta megzavarni a koncentrációban. Valószínűleg ő már az ötvenedik boltos, akit kikérdezett az utóbbi néhány hétben, és kezdte úgy érezni, hogy szalmaszálak után kapkod.

A férfi a fotón igazi volt – Robert Stonehill –, de a bűncselekményeit csak kitalálta. Nem létezett a szőnyegbolt-tulajdonos, sem a támadás, és Charlie nagyon jól tudta, hogy minden szabályt megszeg ezzel a maga kreálta rendőrségi ügygel. Viszont így lehetővé vált aktát nyitnia egy bűncselekménynek a rendszerben, és némi időt nyernie, amíg felgöngyölti.

Egy ilyen csalás nem működhet sokáig, előbb-utóbb lebukik vele, de nem tehetett mást.

Egy rövid telefonbeszélgetés Helennel elég volt ahhoz, hogy meggyőzze Charlie-t az ártatlanságáról, és azóta keres bizonyí-

téket, amellyel elérheti a kiszabadulását. Átfésülte a Nyugati Dokkokat – ahol Robert műveleti központja volt –, de nem bukkant közvetlen bizonyítékra. A fő nyomozói csoport megtalálta egy 9-es méretű Vans edzőcipő talpnyomát az elhagyott épületben, ahol Helent elfogták, de ezt jelentéktelennek ítélték, és mellőzték. Charlie azonban meg volt győződve arról, hogy Stonehillé.

– Hogy mondja? Nem járt itt? Olyan 180 centi magas, inkább csendesnek tűnik, nem feltűnő ruhák, de drága edzőcipő...

Stonehill a Wilkinson's egy külterületi áruházában dolgozott a gyilkosságok idején, és az Aaron West álnevet használta. Charlie minden lehetséges útvonalat számba vett a tetthelyektől a műveleti központig, majd a fotóval és egy újabb személyleírással felszerelve járni kezdte az utcákat, betért a minimarketekbe, az újságosokhoz és a vegyesboltokba. Stonehill gondos tervező volt, de akkor is csak ember. Ennie kellett.

– Sajnálom, drága, de nem emlékszem rá.

– Nézze meg újra. Tényleg fontos...

– Szeretnék segíteni, de nem járt itt.

A boltosnak már élesebbé vált a hangja, bár a modora továbbra is kedves volt. Valószínűleg érzékelte Charlie kétségbeesését.

Charlie visszavette a fényképet, elköszönt és távozott. Még három célpontot kellett ma ellenőriznie. Valószínűleg sikerül végeznie, mielőtt feltűnik a távolléte, és gyanakodni kezdenek rá. Bármilyen következményekkel kellett is számolnia, bármilyen nyomasztó volt is ez a házról házra talpalás, az szóba sem jöhetett, hogy Charlie feladja.

Addig nem, amíg egy ártatlan nő rács mögött van.

Nyolcadik fejezet

– Kezdődjék a buli!

Sarah Bradshaw hangja tisztán és őszintén csengett, ahogy megnyitotta a cellákat. Automatikusan elcsúszott a retesz, és ő sorra felrántotta a nehéz ajtókat. Mit sem törődve a belülről jövő halk panaszokkal továbbment, és módszeresen nyitogatta a szárny celláit. Jól haladt, és már kezdtek előbújni az emberek. Még túl kábák voltak a vitatkozáshoz, túl kimerültek az ellenálláshoz, csak elcsoszogtak az ajtóig, és várták a parancsot, hogy indulás reggelizni. Semmi bajkeverés, semmi szembeszegülés. Nem csoda, hogy a reggeli létszámenőrzés volt Sarah kedvenc napszaka.

– Derűs arcot kérek, hölgyeim. Egy újabb nap a Paradisomban...

Magában mosolyogva Sarah kinyitotta az utolsó cellát, majd átvágott a központi platformon a keleti oldalra. Ösztönösen vetett egy pillantást a háta mögé – ma reggel ő volt egyedül szolgálatban, hála a személyzeti létszámcsökkentésnek, és tapasztalatból tudta, hogy sohasem szabad hátat fordítani a fogvatartottaknak. Ám elégedetten látta, hogy mindenki rendesen viselkedik. Grace jött ki elsőnek, mint mindig, de a többiek sem sokkal maradtak el mögötte. A drogosok, a skizók és a bolondok, akik a nap végén az arcodba köpnek, amint meglátnak, ma reggel csendben voltak, mint a kisegerek. Elképesztő, mit tesz az éhség.

Sarah hamisan füttyörészve, a kulcscsomóját lóbálva folytatta útját. A sor végére érve megfordult, hogy felmérje a királyságát. És csak most vette észre a hiányt.

Itt volt mindenki, akinek kellett, Leah Smith kivételével. Helen Grace és Rosie Haynes – javíthatatlan bolti tolvaj, a Holloway gyakori vendége – között volt a cellája. Ők mindketten ott álltak a sorban, türelmesen várva az utasításra, de Leah nem volt sehol.

Rá általában nem volt jellemző az engedetlenség, így a hiányzása – legjobb esetben – beteg vagy makacszkodó fogvartartottra utalt. A legrosszabb esetben viszont fekete kódra, ami börtönnyelven öngyilkossági kísérletet jelentett.

– Lépjen ki, Smith. Ne várankoztassa meg ezeket a kedves hölgyeket.

Magabiztosan mondta, de a hangjában már ott bujkált a feszültség. Az öngyilkosságok zűrös ügyek, és mindig kikökkentik a többieket, mert ilyenkor elkerülhetetlenül jön a zárlat.

– Ne akarja, hogy bemenjek magáért. Ha enni akar ma...

Még mindig nem volt semmi mozgás, így Sarah sarkon fordulva visszamasírozott a szárny nyugati felébe. A többi fogvartartott már kezdett nyugtalankodni, ocsmány ötletekkel állva elő, hogyan verje ki Sarah a hétalvót a cellájából. Sarah nem vett róluk tudomást, gyorsan haladt a folyosón, el Baylis, el Cooke és végül Grace mellett. Smith cellájához érve vett egy nagy levegőt, kilökte az ajtót és belépett.

Megkönnyebbülésére csend fogadta. Szétdobált ágyneműre számított, vérre a padlón, vagy akár elárasztott cellára. De nem, Smith az ágyban feküdt, a feje búbjáig betakarva.

– Emelje fel a fenekét, Smith, ha nem akar fegyelmet kapni.

Leah meg sem mozdult. Sarah Bradshaw haragján most már átütött a félelem. Valamiért, amit nem tudott volna megne-

vezni, az a határozott érzése támadt, hogy valami nagyon rossz történt ebben a cellában. Minden normálisnak tűnt, rendben volt, és mégis... valahogy fojtogató volt idebent a csend.

De bármiről van is szó, tudnia kell. Ezért Sarah előrelépett, erősen megragadta a takaró sarkát, és miután elszámolt magában háromig, lerántotta az ágyról.

Kilencedik fejezet

Cathy Smith felhajtotta a paplant, amely alatt Dylan és Caleb bujkált. Már több mint fél órája próbálta előcsalni az ötéves ikreket, de ma reggel valamiért makacskodtak. Végül sikerült kiszedni őket az emeletes ágyból, de azonnal megszöktek, és előbb a gardróbban rejtőztek el, aztán Cathy ágyában.

Ezúttal nem volt kímélet. Amint felfedezte a búvóhelyüket, lerántotta a paplant a kuncogó rosszcsontokról. Megint el akartak szökni, de most résen volt. Egyenként a hóna alá kapta őket, és kiemelte az ágyból. Egy percre még ellenkeztek, tekeregtek és rugdalóztak, ám aztán belátva, hogy reménytelen a szabadulás, ellene fordultak, és elkezdték csiklandozni. Cathy tiltakozott – nagyon csiklandós nagymama volt –, de titokban élvezte a dolgot. Dacára a nehéz kezdetnek, amellyel a fiúk az életben indultak, kivételes képességük volt szeretetet kapni és adni.

Mindössze hat hónaposak voltak, amikor az anyjuk gyilkosságot követett el. Cathy naponta kétszer, háromszor, ötször is visszagondolt arra az estére, azon tűnődve, vajon tehetett-e másképp. Talán ha nem vállalja, hogy vigyáz a kicsikre, Leah nem megy el abba a kocsmába, és nem látja meg a semmirekellő fiúját egy másik lánnyal. Túl engedékeny volt vele? Túl könnyen fogadta el a hangulatváltozásait, az ivást, az erőszakos indulatkitöréseket?

Cathy gyakran átkozta magát a kudarcaiért, határozottan saját felelősségének tekintve a bekövetkezett tragédiát. Máskor

megpróbálta pusztá balszerencsének tulajdonítani. Leah nem akarta megölni azt a lányt, arról sem tudott, hogy gyereket vár...

Mennyi élet ment veszendőbe egyetlen őrült pillanat miatt. A lány szüleit összetörte a gyász, Leah életfogytiglan börtönbe került, és azóta Cathy neveli a két kisleányt, pedig nincs férfi a háznál, és nincs állandó jövedelmük sem. Naponta megújuló küzdelmet folytatott, hogy el tudja látni őket... mégis minden nap kis meglepetésekkel szolgált, örömteli percekkel, amiért megérte.

Cathy kimerült, de mindennek ellenére nem bánta meg, hogy elvállalta a fiúk gondviselőjének szerepét. Ha nem teszi meg, elvitték volna őket, és állami gondozásban végzik. Cathy összetartotta a családot. Egy napon Leah kiszabadul, és újra együtt lehetnek mind.

Addig sem morgott, nem panaszkodott. Megteszi, amit kell, és kihozza a legtöbbet a Holloway börtönbe tett rendszertelen látogatásokból. A lakásban mindenütt ott voltak Leah fotói, de az az igazság, hogy semmi nem pótolhatja a személyes kapcsolatot.

Cathy az órán tartva a tekintetét magához vonta a fiúkat, jobbról-balról arcon csókolta őket, és azt mondta: – Reggeli, aztán öltözés és fogmosás. Méghozzá gyorsan.

A fiúk zúgolódtak, de Cathy felkészült.

– Van Coco Pops a jó fiúknak, akik szót fogadnak. Különbölegesen sem akarunk lekésni anyuról, ugye?

Cathy mosolyogva nézett az eliramodó gyerekek után. Tudta, hogy Leah számít ezekre a rövid látogatásokra. És ha őszinte akart lenni, ő ugyanígy érzett.

Tizedik fejezet

Helen átnyomakodott a tömegben, védett helyet keresve. Sohasem látott még ilyen nyüzsgést az ebédlőben – a felzaklatott bentlakók erkölcsi támaszt remélve mind összegyűltek –, és nem volt hová leülni. Helent ritkán hívták oda valamelyik asztalhoz, de általában akadt egy félreeső hely, ahol letelepedhetett. Ma reggel azonban teljes készültségben vonultak ki a börtönbeli bandák és klikkek, a létszámuktól várva a biztonságot. Akik egyáltalán rápillantottak, azoknak a tekintete ellenségességet, sőt gyanakvást sugárzott, mintha Helen lenne a felelős a cellaszomszédja haláláért.

Erősen megmarkolva a reggelizőtálcát Helen még egy kört tett a terebben. Minden lépésnél meglökték, könyökök nyomódtak a bordáiba, de végül révbe ért. Jordi, a víg kedélyű egykori prostituált elkapta a tekintetét, és arrébb csúszott, hogy helyet adjon neki. Helen segített megfogalmazni az írástudatlan szexmunkás legutóbbi kérvényét a feltételes szabadlábra helyezésre – Jordinak kamasz lányai voltak, akik rettentően hiányoztak neki –, és azóta baráti viszonyba kerültek. Jótett helyébe jót várj.

Helen gyorsan leült, és lopva körülnézett. Babs, a hetvenéves életfogytos (fájós derékkal és arany szívvvel) odabiccentett Helennek, némán támogatva Jordi nagylelkűségét. Noelle, a lepceses szájú drogdíler, aki mindig rendes volt Helenhez, ugyanígy tett, gyorsan megvillantva aranyfogát, majd visszafordult a zabpelyhes táljához.

A többieket Helen nem ismerte jól, és arra számított, hogy nem tetszik majd nekik a megjelenése az asztalnál, de ma nem voltak lázongó kedvükben. Az éjszaka sokkoló eseménye fel-függesztette az ellenségeskedést – Helennek feltűnt, hogy most még Lucyt sem cukkolja senki.

– Nem eszel? – kérdezte Babs, amikor látta, hogy Helen csak piszkálja a reggelijét.

– Talán később – válaszolta Helen, bár valójában nem kívánt semmit.

– Egyél valamit. Ebédig üres lesz a gyomrod.

Helen megadóan felemelt egy megégett piritóst, de mielőtt beleharaphatott volna, Jordi közbelépett.

– Nem hallottál valamit tegnap éjjel?

– Az ég szerelmére, Jordi – szakította félbe Noelle –, hagyd már békében enni.

– Csak kérdeztem...

– Nem – válaszolta Helen Jordi látható csalódottságára. – Fél éjszaka ébren voltam, de nem...

– Látni sem láttál semmit? Amikor Bradshaw bement.

Helen megint megrázta a fejét. A sorakozónál mindenki a saját cellája előtt áll, és nem mozdul, amíg nem utasítják. Ez hozzátartozik a börtönélet dögletes rutinjához, fizetsz érte, ha megszeged, de Helen most már bánta az engedelmességét. Attól a pillanattól, hogy Sarah Bradshaw bement Leah cellájába, világossá vált, hogy itt valami rossznak kellett történnie. Helen hallotta Bradshaw halk sikolyát, a gyorsan elmotyogott szitkokat, aztán a csengő éles visítását, amikor a pánikba esett őr leadta a vészjelzést. Campbell, Robins és a többiek a segítségére siettek, és életbe lépett a zárkazarás. Az éhes bentlakók nem jöhettek ki, amíg le nem pecsételték Leah celláját, és Helen sötétben tapogatózott, mert nem tudta, mi történt.

Fekete kód. Ez volt mindenki első gondolata, de a börtönben gyorsan terjednek a hírek, és a spekulációk immár sötétebb színezetet öltöttek. Arról kezdtek beszélni az emberek, hogy Leah Smith-t meggyilkolták.

Helen és Leah nem voltak valami nagy barátok – a szomszéd cella lakója gyanakvónak, ellenségesnek és erőszakra hajlamosnak tűnt –, de ez a zaklatott fiatal nő volt az első, akivel Helen a Holloway börtönben találkozott, és vette a fáradságot, hogy bevezesse Helent a szabályokba.

Ez a nemeslelkűség egy bebörtönzött rendőrtiszttel szemben meghökkentette Helent, bár utóbb eltűnődött rajta, vajon nem Leah teljes népszerűtlensége motiválta-e. Nem igazán tudta megfejtetni, mi lappang a Leah iránti utálat mélyén. Tudta, hogy a gyermekeket vagy kisbabákat bántalmazókat különösen gyűlölik a fogvatartottak, de Leah népszerűtlensége olyan mélyen gyökerezett, hogy Helen valami mást is sejtett mögötte. Ez a kínzó tudatlansága – úgy Leah múltját, mint a sorsát illetően – válaszokért kiáltott. Odakint megkaphatta volna őket. Idebent ugyanolyan fogalmatlan volt, mint a többiek.

– Ha bent intézték el, akkor rengeteg a gyanúsított – mondta komoran Noelle, körülnézve az ebédlőben.

– Nyugi, Noelle. Ne kezdj el vádaskodni... – figyelmeztette gyengéden Babs.

– Igaz vagy nem igaz? Sokaknak lehet itt rossz a lelkiismeretük ma reggel.

Helen hallgatta, ahogy Noelle belebocsátkozik a börtönviszonyok elemzésébe. Úgy tűnt, Jordit nem nagyon érdekli a dolog, elvonult ételre vadászni, de Helen kíváncsi volt Noelle mondkájára – még ha megalapozatlan pletykákon és spekulációkon alapult is a java. Leah megbélyegzett nő volt, és bármelyik bentlakó fenekedhetett rá. Bár újabban próbált tiszta maradni,

rendszeres drogfogyasztóként és alkoholistaként gyakran került összeütközésbe a börtönőrökkel és a benti bandákkal. Mindennek a tetejében hírhedt volt az ingerlékenysége – nemrég azzal fenyegetett meg egy konyhást, hogy kinyomja a szemét, mert kevesebb babfőzeléket adott neki. Ennyit jelent az élet és a halál a börtönben.

Noelle tovább beszélt, de ma délelőtt aligha jutnak megbízható információkhoz. Babs rátapadt az „Arany Lányokra” – nyugdíjasok kis csapatára, akik a Holloway börtönben tengették napjaikat –, de üres kézzel tért vissza, és mindenki meglepetésére Jordi volt az, aki elfulladva érkezett meg a kiadóablaktól, és végül meghozta nekik a hírt.

– Sandra ismer egy lányt, aki az igazgatói irodában dolgozik – mondta Jordi, a kiadóablaknál álló nagydarab szakácsnőre bökve az állával. – És úgy tudja, hogy már idehívtak egy külső csapatot.

Akkor ez nem lehetett közönséges öngyilkosság. Helen nem szólt semmit, de tudta, hogy a Büntetés-végrehajtó Szolgálatot csak akkor rendelik ki, ha valami szokatlan vagy gyanús dolog van Leah halála körül.

– Azt mondják, hogy az ágyában gyilkolták meg, és hogy... tettek még vele valamit. Bevarrták a száját. És a szemét is.

Helen rámeredt Jordira, alig bírta felfogni, amit hallott.

– Hozzávarrták a szemhéját a véres arcához. Így találtak rá... csukott szemmel, fülig érő szájjal vigyorogva.

Noelle csendben maradt, de Jordi már sírt. Még Babs is megrendültnek látszott, pedig ő átélt már egyet s mást. Helen okosabbnak vélte hallgatni, de az agya a morbid körülményeken járt. Eljutottak hozzá csúnya történetek a börtönbeli igazságszolgáltatásról, de ez valami más volt. Felfordult tőle a gyomra, és az arcok tanúsága szerint nem volt ezzel egyedül – Sandra

hírei már körbejártak, és az ebédlőben egyszerre megváltozott a légkör. A bentlakók általában zajosak és ingerlékenyek szoktak lenni az étkezések alatt.

Most nem.

Ma mindenki rémültnek tűnt.